

Голинь

Звичайний хутір в рідній Україні,
Колись подібних тисячі було,
Відлунням спогадів зринає нині,
Бо тут моє дитинство пролягло.
Хати навкруг оточені садами,
А поряд сіяні і саджені поля.
Все це плоди, утворені руками,
Сусідів наших й нашого двора.
Весною й літом гарно, барви всюди.
Не хутір був, а справжній рай.
І в праці стомлені, у поті люди
Надію вічно мали на врожай.
Чи кожний дихав тут на повні груди?
Жили, як вміли, як тоді могли,
Частенько говорили: "Якось буде..."
І хутір той Голинню нарекли.
Ця назва, може, і не личила йому.
Австро-російські рубежі тут пролягли
В епоху царську - у дохутірську добу.
Цей хутір був колись недбалим
І вільно проглядався, як оком кинь,
Отож і хутір, той раніше небувалий,
Для назви взяв собі ярлик Толинь".
Повз хутір шлях проліг на Берестечко.
Туди ходи годинки дві.
Святе Козацьке поле - недалечко,
Сюди ми йшли в червневі дні.
Несли уклін і квіти клали,
Несли молитву світлу, як данину,
Синам, що голови поклали.
За рідну матір - неньку Україну.